

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Ο χρόνος είναι κάτι απίστευτα μακρύ κατά πώς θα έλεγε κι ο Μαγιακόφσκι. Ένα διάνυσμα του οποίου η κατάτμηση είναι απολύτως σχηματική και αυθαίρετη. Αλλά πώς αλλιώς θα μπορούσαν να συνεννοηθούν οι άνθρωποι; Μερικές φορές μονάχα κάποιοι ονειροβάτες μπορούν να βρουν ένα διαφορετικό τρόπο για να μετρήσουν το δικό τους χρόνο. Αλλά και πάλι ποτέ το αποτέλεσμα δεν θα είναι το ίδιο.

Ας πούμε πως είσαι σε θέση να παρατηρείς δύο αλλόκοτους σχινοβάτες του χρόνου να κυνηγούν πεταλούδες. Δεν χρειάζονται απόχη. Έτσι κι αλλιώς είναι κι οι ίδιοι πιασμένοι στην απόχη του χρόνου. Όμως γι' αυτούς χρόνος είναι τα ίχνη που αφήνουν στα δάχτυλα τα λέπια των πιο όμορφων λεπιδόπτερων σαν ξεγλιστρούν από την αιχμαλωσία όπου βρέθηκαν πρόσκαιρα... Είναι αυτή η τέφρα του χρόνου που μένει μεταξύ αντίχειρα και δείκτη και έχει πάντα το χρώμα που έχουν τα φτερά της πεταλούδας. Πότε μαύρο με κίτρινο, πότε κόκκινο με μαύρο, πότε μωβ...

Κι ο χρόνος μπορεί να μετριέται έτσι μέχρι η πολύχρωμη τέφρα του χρόνου να διαλυθεί και να σκορπίσει αργά αργά από τα δάχτυλα χωρίς κανείς να μπορεί να συνειδητοποιήσει πού ακριβώς έχει πάει.

Όπως κανείς δεν ξέρει πού ακριβώς πηγαίνουν οι πεταλούδες για να πεθάνουν όταν είναι ελεύθερες στη φύση. Πώς να μετρήσεις τη ζωή της πεταλούδας; Όσο ζει ή όσο παραμένει το ίχνος της;

Παρομοίως και για τους ανθρώπους, τα αστέρια, τους πλανήτες ή τους ήλιους.... Οι ζωές μπλέκονται με τα ίχνη άλλων που έχουν υπάρξει όπως και τα ίχνη από τα φτερά της πεταλούδας μπορούν να μπλέκονται και να ανακατεύονται στα δάχτυλα κάποιου που τις κυνηγά. Έτσι, χωρίς απόχη. Οι απόχες και το βαλσάμωμα δίνουν μια ωραία ψευδαίσθηση

δύναμης και πρόσκαιρης αιωνιότητας. Μπορούν να ζήσουν τα ίχνη χωρίς να έχει προϋπάρξει ακόμη και αυτή η σύντομη ζωή μιας πεταλούδας.

Πόσο εύκολα υποκύπτουν στην ελκτική ιδέα της απόχης οι άνθρωποι. Κάπως έτσι όπως απλώνεται ολόγυρα αυτό το γιγαντιαίο δίκτυο, έρχεται και κατακάθεται η τέφρα του χρόνου πάνω στις ζωές των ανθρώπων. Αυτή που κάνει μαγικές τις στιγμές της ιστορίας και αφήνει πάνω από τις παρέες των ανθρώπων τη γλύκα της αναπόλησης στιγμών του παρελθόντος που δεν έζησαν. Πόσες φορές γύρω από μια φωτιά στην παραλία, σε ένα στρωμένο τραπέζι ή σε κάποιον ανθισμένο κήπο δεν έπεσες στην πλάνη να ονειρευτείς πως ζούσες σε μιαν άλλη εποχή. Τότε που αυτή είχε νόημα και εσύ θα ήσουν πλασμένος κι έτοιμος για τα μεγάλα. Για τα οδοφράγματα στις πόλεις από το Παρίσι και τη Μαδρίτη ως την Αθήνα ή για τα βουνά από τη Σιέρα Μαέστρα και τις Άνδεις ως το Γράμμο.

Κάποτε θαρρώ πως στις παρέες μας αυτές οι κουβέντες σταμάτησαν απότομα. Ο χρόνος, αυτό το πράγμα το απίστευτα μακρύ σα να έκανε σινιάλο πως είχε έρθει πια η δική μας ώρα. Ποιος όμως ήταν σε θέση να το καταλάβει;

Κι ακόμη κι αν καταλάβαινε πως είχε κάποιος την ευκαιρία να μπει στο κάδρο της Ιστορίας, πού άραγε πήγε το θάρρος και η τόλμη να ορμήξει στις φωτιές έτσι όπως πολύ απλά θα έκανε στα όνειρά του τα οποία επί χρόνια πασπάλιζε αυτή η μελαγχολία που συνήθως αφήνει η τέφρα του χρόνου όπως κατακάθεται στις ζωές των ανθρώπων που από μόνοι τους θεώρησαν ότι οι καιροί για τα μεγάλα πράγματα και τα μεγάλα άλματα ήταν υπόθεση ενός παρελθόντος το οποίο ποτέ δεν το έζησαν παρά μόνο μέσα από τις διηγήσεις των μεγαλύτερων ή μέσα από τα βιβλία.

Κρύβει μεγάλες παγίδες ο χρόνος και γι αυτό δεν είναι φίλος με όσους νομίζουν πως ονειρεύονται, αλλά παρ' όλα αυτά τις πεταλούδες που κυνηγούν τις κλείνουν σε γυάλες ή προτιμούν να τις βαλσαμώνουν. Όσο κι αν πετάξει η πεταλούδα μέσα στη γυάλα της ποτέ το πέταγμά της και το ταξίδι της δεν θα είναι το ίδιο όπως όταν πετάει από κλαρί σε κλαρί μέσα στα ακαθόριστα όρια της φύσης. Όσο κι αν φαίνεται ζωντανή και καλοδιατηρημένη μια βαλσαμωμένη πεταλούδα, ποτέ δεν θα φτάσει στο τέρμα της δικής της διαδρομής το οποίο όσο ζούσε μπορεί να ήταν πιο σύντομο, αλλά έκρυβε τα δικά του μυστικά και τη δική του περιπέτεια που ποτέ δε θα φανερωθεί. Μόνο σε αυτούς που αφήνουν ελεύθερες τις πεταλούδες και μετράνε μεταξύ αντίχειρα και δείκτη τα ίχνη του χρόνου ίσως γίνει κάποτε κατορθωτό να φανερωθούν αυτά τα μυστικά. Της φύσης, της ιστορίας και του χρόνου.

Ίσως αυτοί οι ακροβάτες της λογικής και της ευαισθησίας κάποτε κατορθώσουν να

πηδήξουν στις φλόγες της ιστορίας οι οποίες πλέον καίνε ολοένα και περισσότερο και να πετάξουν πάνω από αυτές με τα ίχνη του χρόνου ανάμεσα στα δύο δάχτυλα. Ήρθε η άνοιξη και μάθε να μην κλείνεις τις πεταλούδες στη γυάλα τους. Όποιος σταθεί αντάξιος της ιστορίας ας νιώσει και ας κρατήσει τα ίχνη του χρόνου στα δάχτυλά του νιώθοντας το πέταγμα. Γιατί όσο μακρύνει κι αν είναι ο χρόνος, από την άλλη πλευρά είναι πάντα λίγος και δε φτάνει. Είναι λίγος και δεν μας φτάνει...

XXVI - IV - 2015